

Bugün, öğle vakti geldim. Küçük, sevimli bir kasaba. Turistik. Hani şu yazları iğne atsan insana saplanan cinsinden. Bütün pansiyonlar boş ve temiz.

Banyo yapıp uyudum. Uyandıgımda geceydi. Acık-mışım. Ama her şeyi toplayıp hazır etmeden dışarı çıkmam. Aniden yola koyulmam gerekebilir. Bir iki gün kalabilirsem çamaşırlarımı yıkatacağım.

Canım içki istiyor. Kendimi dinç ve neşeli hissediyorum. Küçük bir aşçı dükkânında karnımı doyurduktan sonra müzikli ve kalabalık bir bara gittim. Tabii ki, dikkati çektim hemen. Bütün gözleri etrafına almış bir girdap gibi hissettim kendimi. Neyse ki, onlara birer domuzmuş gibi bakan gözlerimden gereken mesajı alıp vazgeçtiler. Biri hariç.

Pencere kenarında küçük bir masa boşaldı, oraya geçtim. İçki iyi geldi. Kanım ısındı. Pencerede, gözle-

rimin netlik ayarıyla oynayarak hem dışarıyı hem de arkamda duran kımıltılı kalabalığı izlerken (işte tam o anda garip bir şey oldu; bir an, ama kısacık bir an, her şeyden vazgeçip geri dönmek geçti aklımdan) masama yaklaştığını gördüm. Bakmazsam gider diye düşündüm. Masanın kıyısında durup o da dışarıyı izlemeye başladı. Birbirimizin farkında olduğumuzu bilerek bu oyunu sürdürmenin bir anlamı yoktu tabii ki. Sertçe dönüp, tepemde dikilişine baktım.

“Kışın hep böyle sakin olur,” dedi.

Küçümseyerek arkasındaki kalabalığa göz attım. Aynı ifadeyle, “Dışarı,” dedi. Çekip gitmesini istiyordum. O bir anlık duygunun ne demek olduğunu anlamak için düşünmek, doğru mu yanlış mı olduğunu bulmak istiyordum.

Yapışkan değil... Yalnızca kararlı. Diğer masayla benimki arasında kararsız kalmış bir iskemleye oturdu. Ayaklarını ileri uzattı. İtiraz etme şansım yok. Öbür masadayım, diyebilir. Bana bulaşmasın da... Bugün ellerim temiz olsun istiyorum.

Kalabalıkla ilgilenirmiş gibi yaparken, birden içeri girdiklerini gördüm. Üç kişiydiler. Pencereden dışarı baktım, araba orada. Geldiğini görmemiştim. Lafa tuttu, oyaladı beni köpek! Şoförü de sayarsak dört kişiler. Müşteri gibi bara yöneldiler. Bir de içkiye başlarlar mı şimdi? Görevde olduklarını anımsayıp kısık, çipil gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirmeye başladılar. Karılları bunlarla yatmaya nasıl katlanıyor anlamıyorum. Hemen ona

döndüm. Bana bakıyordu. Çok garip. Bir an her şeyi biliyormuş gibi geldi.

“Buralı mısın?” dedim.

“Buralardayım,” dedi. “Hiçbir yerli olamadım.”

Gözucuyla adamların hareketlerini izleyerek, anladığımı belirtip, “Hiçbir yerde kalıcı olmamak iyidir,” dedim.

Adamlar masaların aralarında dolaşmaya başladılar. Giderek yaklaşıyorlar. Konuşmayı uzatamıyorum. Konuşsana be Allah’ın cezası! Kapıya uzağım. Hem dışarıda bir adam daha var.

Birden yerinden fırladı. “Hadi gel, dans edelim.”

Elime yapışıp hızla çekti. Adamlar diğer köşede. İnsanlar şimdi onlarla ilgileniyor. Bizim ortalık yerde, ayakta duran kalabalığın arasında kımıl kımıl yaptığıımız dans garip karşılanmadı. Hatta bir iki çift daha katıldı. İyice yapıştım ona. Omuzunun üzerinden adamları kesiyorum. İki koluyla sıkıca sarılıyor. Yarı yarıya sakladı beni. İyi bir sığınak... Adamların onu bunu iterek kalabalığın içine daldıklarını görünce, titrememe engel olmadım. Hayret, uzaklaşıyoruz! Burnu iyi koku alıyor. Neden? Yağmurdan kaçarken doluya tutulmayayım?

“Miden bulanıyor galiba, tuvaletin önündeyiz,” deyip gözleriyle kapıyı gösterdi.

Adamlara hızla göz atıp kapıdan içeri daldım. Dar bir koridor. Hiç sevmem böyle dar yerleri. Solumdaki kapıyı açtım. Küçük bir depo. Koridorun sonundaki kapı... Dışarıdayım. İnanılmaz bir şey bu! Karanlık ve

soğuk. İleride ağaçlık bir yer var. Telaşsız, çevreyi kolayarak yürüdüm. Müzik sesi uzaklaşıyor. Ağaçların siperindeyim. Uzaktaki müziği, yıldızları, soğuk havayı çok sevdim. Üşümek bile büyük mutluluk!

Araba çalıştı. Üç kapı kapandı. Uzaklaşıyor. Acaba? Az önce çıktığım kapıdan çıktı. Hava almak istiyormuş gibi. Sigara yaktı. Duvara dayanıp uzaklara bakmaya başladı. Evet, anlaşıldı. Ona doğru yürüdüm. Bundan sonrası için söyleyeceği ilk şey çok önemli.

“Ancak geceleri kışın geldiğini anlayabiliyoruz,” dedi.

“Sabah bahar geri geliyorsa, kıştan kime ne?”

Söylediğim çok önemli bir bokmuş gibi, sanki ona evrenin sırrını vermişim gibi gözlerini dikip baktı uzun uzun. Birden sarılıp dudaklarıma yapıştı. Engel olmayı düşünmediğimi anlar diye sakin sakin bekledim. Ama karşılığımı göremedim. Hırsla söylendi. “Benimle geleceksin!” İşte, bir gece daha piç oldu. Kırgınlık hissettim sanki. Kısacık bir an. (Bütün duygularım kısacık oluyor artık, bunları kaydetmesem daha iyi belki de...)

“Önce kaldığım yere gidelim, almam gereken şeyler var,” dedim. İtiraz etmeye yeltenir gibi oldu. Gülümse-dim. Sıradanlaşiverdi. Omuzları düştü. Arkamı dönüp pansiyona doğru yürüdüm. Her şey büyüsünü yitirdi sanki. İçeriden ceketini alıp yetiştı. Yan yana yürüyoruz. Yine de bir gariplik var. Bende mi? Onda mı? Bilemiyorum. Artık onu düşünmemeliyim. İlk kuralım bu benim. Ne öncesini ne de...

“Burada bekle, hemen geliyorum,” deyip pansiyona daldım.

Odama çıktım. Bir an huzura geri dönmüşüm gibi oldu. Ama hayır. Huzursuzluk kapının önünde. Onu yok etmem lazım. Elimdeki kaskı ve sırt çantasını görünce şaşırıldı.

“Bunları alman gerekmezdi...” gibilerinden bir şeyler geveledi ağzının içinde. Tanrım, neler de düşünüyor? Hiçbir şey anlamamış gibi yüzüne bakıp çantamı motorun arkasına yerleştirdim. Hep onunla kalacakmış gibi görünen bu teslimiyetim karşısında nasıl iki bük-lüm olduğunu görünce kakhahalarla kendimi yere at-maktan korktum. Yumuşamak ve acımak yok. Motoru çalıştırıp, *atla* diye işaret ettim. Bindi. Yavaş bir kalkış. Kimseyi uyandırmayalım. Yolu tarif etmeye başladı. Din-lermiş gibi yapıyorum. Yanlış yere gittiğimi anlatmak için bir iki defa omuzuma dokundu. Dolaşalım işareti yaptım. Razı olmuş gibi göründü, ama sıkılmıştı.

“Güzel motor!” diye bağırıldı.

Giderek hızlandım. Kasabanın dışına çıktım. Viraj-lar... Kasaba giderek küçülmeye başladı. Üç dakika son-ra tamamen gözden kaybolacak. Hızlanıyorum. Rüzgâr-dan rahatsız oluyor. Kasaba kayboldu. Bu kadar yeter! Durdum.

“Burası iyi mi?” dedim.

“Ne için?” dedi.

“Senin istediğin ya da benim istediğim şey için.”

“Daha sıcak bir yerde olmasını isterdim.”

“Evet, ben de,” dedim. “Sıcakta kan daha çabuk akar. Soğukta ise acı daha fazladır. Benim için fark etmez.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“İn!”

Tedirgin, indi. Toparlanmasına fırsat vermeden silahımı gırtlığına dayadım. Her şeyi anladı. Rahatladı. Gü-lümsedi...

“İyi,” dedi. Ve bekledi. Gözümün içine bakarak bekledi. İtiraz etmiyor. Soru sormuyor. Gırtlığına sokacakmış gibi basturdum silahı, hızla ittim. Sendeledi. Bekliyor. Sanki bu şiddet gösterisinin bitmesinden korkuyormuş gibi... O kazandı. Silahı kaldırdım. Onu burada bırakacağım. Kasabaya ininceye kadar ben uzaklaşırım. Yok etmediğime pişman olduğumda da, dönmeyi düşünmeyecek kadar yol almış olurum. Gitmeye hazırlandığımı görünce, “İleride bekliyorlar!” diye bağırdı. Doğru olabilir mi? Ne fark eder? Kısa bir tereddüt... Hızla yanıma geldi.

“Elli kilometre sonra karşına çıkacaklar. Sabah aşığı inmek için orada bekliyorlar. Beklersen... Ama istersen...”

Gözlerini görmeye çalıştım. Dimdik bakıyor. Her zaman böyle durup sohbet edermişiz gibi devam etti.

“Üç kilometre sonra, dağın yamacında bir kulübe var. Bu geceyi orada geçirebilirsin.”

Dinledim. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

“Bence uyumalısın. Yarın daha çok yol alabilirsin.”

Karar vermem gerekiyor. Hemen şimdi. “Atla,” de-

dim. Bindi ve yola çıktık. Artık kılavuzum o. Onu kollamıyorum. O da beni. Gözünü yola dikmiş. Az sonra sol taraftaki küçük patikayı işaret etti. Kuru otların üstünden gitmeye çalışıyorum. Başardım... İz kalmadı. Sık bir orman. Bu iyi.

Sonunda ulaştık. Kulübe dediği, kulübede yaşadığını varsaymak isteyen züppeler için yapılmış sevimli bir şey. O da züppe. Kulübe ay ışığında öylesine beyaz ki, işaret fişeği gibi. Hafif bir pişmanlık. Sonra yorgunluk. Evet yoruldu. Tırnaklarımı fırçalamış mıydım ben? Işığı yakıp içeri girdiğimizde aklıma geldi. Tabii ki. Günde üç kez. Daha önceleri –ne zamandı?– hiç böyle bir alışkanlığım yoktu. Neyse... İlk adımı atıyorum. İçerde ya da dışarıda fark etmez. O da ben de hazırlıklıyız olacaklara. Koşullarımı zorluyorum yine. Durup dinlenmem gerekiyor. Yanlış yapabilirim. Hele bu duygu... Ölmekten de öldürmekten de beter.

Dışarıda rüzgâr var. Uğulduyor. Bu evin sesi kendisine hiç yakışmıyor. İçerisi soğuk.

Açık mutfak, küçük bir salon. Minderler, kilimler ve şömine. Ahşap bir merdivenle asma kata çıkılıyor. Her keyif pezevenğine uyan bir mekân. Bir an önce sabah olsa...

“Üşüyor musun?”

“Evet.”

Şömine tutuşmuş bile. Mindere oturdum. Neden elindeki odunla ayağa kalktı? Benim boş bulunacağımı mı sanıyor bu salak? “Ağaçların da...” Odunu tutan eli-